

CECILIA VINESSEOVÁ

Na cestě létem

COU
BOO

Na cestě létem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Cecilia Vinesseová

Na cestě létem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

COO
BOO

CECILIA VINESSEOVÁ

Na cestě létem

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

Copyright © 2018 by Cecilia Vinesse

Cover art copyright © Lisa Kolbasa/Shutterstock.com

Translation © Ivana Svobodová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7544-773-9

ISBN e-knihy 978-80-7544-807-1 (1. zveřejnění, 2019)

Pro Rachel, znovu a navždycky

1

Aubrey

Čtvrtek 30. června až pátek 1. července

LONDÝN

Když Aubrey přemýšlela o blížící se cestě, představovala si, jak celý její život překonává zažité hranice.

Představovala si, jak za sebou nechá stěny miniaturního pokojíku v Londýně, střední školu a všechno, co jí připadalo hrozně důležité, když byla malá. Viděla se ve vlaku, jak oknem sleduje svět, který se mění ve změť barev. Měla pocit, že teď začne všechno, na co čeká.

To ale neznamenal, že na to byla připravená.

„Jasně že jsi,“ řekla jí Rae po telefonu. „Jsi tak připravená, až mě to děsí.“

„Proč tě to děsí?“ Aubrey byla usazená na kraji postele. V rohu pokoje viděla věci, co si už zabalila na zítřek: nový batoh plný triček, šortek a opalovací krém s ochranným faktorem 50+. Vedle toho ležela úhledně vyrovnaná hromádka knížek, které měla přes léto načíst do seminářů, a složka s jízdními řády vlaků, které si během posledních pár týdnů vytiskla. V protějším rohu čekaly dva otevřené kufry s několika svetry a další kupou

knížek – jejich oblíbených, které třídila už od března a které si chtěla odvézt s sebou do New Yorku.

Aubrey se od toho rohu odvrátila.

„Máš organizační schopnosti jako robot,“ odpověděla Rae. „Na Kolumbijskou univerzitu ses chystala celou věčnost a tuhle cestu jsi připravovala celý rok a... *au! Do prdele! Jauvajs!*“

„Co je? Co se stalo?“

„Nic. Opíkám na večeri marshmallow a spálila jsem se.“

„Co by na to řekla tvoje máma?“

„Je tady se mnou a říká: ‚Dej mi taky. Mám hlad.‘“

Aubrey vytáhla nohy na postel a zkrřížila je. Přes chodbu slyšela svého bratra Chrise, jak si v pokoji pouští na plné pecky *Indiana Jonese a poslední křížovou výpravu*, zatímco její rodiče v kuchyni umývali po večeri nádobí. Děti odvedle si nejspíš hrály v zahradě, protože otevřeným oknem slyšela jejich rozesmáté výkřiky. Všechno jí to připadalo normální a známé. Měla pocit, že by stačilo zavřít oči a myslela by si, že je to obyčejná letní noc. Že se za pár týdnů vrátí na Americkou školu v Londýně a všichni její kamarádi tam budou s ní.

„A víš ty co?“ nadhodila Rae, aby přehlušila ticho. „Za nece-
lých dvacet čtyři hodin budeme v Paříži!“

Aubrey si povzddechla a lehla si. „Je to dobrý nápad, vid', že jo? Chci říct, nenarazíme na maniaka se sekerou, co z nás nadělá sekanou?“

„Jak často natrefíš na maniaka se sekerou ve vlaku?“

„Ve filmu jo. V tom, na který nás Jonah a Gabe přinutili koukat.“

„Panebože, to byla taková sexistická sračka.“

„Fajn, ale co taková *Cizinci ve vlaku?* Nebo *Vražda v Orient expresu?* Další filmy, další vrazi.“

„Aubie,“ zaprotestovala Rae, „máme si to užít. Jsme mladé a bez závazků a máme příležitost za necelý dva týdny proces-

tovat Evropu. Budeš se moct muchlovat se svým klukem v pěti slavných evropských městech.“

„To je fakt divné,“ Aubrey na to. „Nemluv o mně a Jonahovi v souvislosti s muchlováním před svou mámou.“

„Zrovna něco skicuje. Skoro mě neslyší. Kromě toho myslím, že ví, jak to mezi váma je. Ví, že budete příští rok bydlet spolu.“

„Nebudeme bydlet *spolu*. Kolumbijská a newyorská univerzita nejsou ani ve stejný části Manhattanu.“

„Jo, jasně, ale... *Au! Zasraný marshmallow!*“

Aubrey se tiše zasmála. Začínalo se stmívat, a tak se posadila a rozsvítila lampičku na nočním stolku. Kaluž světla ozářila staromódní budík a dva rámečky s fotkami vedle něj. Na jedné byla Aubrey s Chrisem u prarodičů v Sheltonu v Connecticutu. Ta druhá tam předtím nestála – její máma ji musela najít ve skříni, když Aubrey pomáhala s balením. Fotka vznikla před pár týdny po představení letního muzikálu, ale ten večer už jí připadal neskutečně vzdálený. Jako by se odehrál v úplně jiné části jejího života. Její kamarádi byli zachyceni v rozmazané změti rozcuchaných vlasů a rozmazaných líčidel. Na zdi za nimi visel plakát ke *Zpívání v dešti*. Clara jim nad hlavami mávala kyticí červených květů a Aubrey stála vedle Gaba a pobaveně mhouřila oči nad něčím, co jí právě řekl.

Instinktivně zhasla lampičku, takže fotka jejich přátel zmizela, jako kdyby před ně spustila oponu.

Pokoj potměl a ona venku za oknem viděla setmělou fialovou oblohu posetou modřinami mraků. Vstala a zadívala se na alej, která oddělovala jejich ulici od té za ní. Natáhla krk a snažila se prohlédnout mezi větvemi. Přitom si představovala krátkou cestu, která vedla od jejich domu ke Gabeovu – kolem hospod, obchodů a stojanů na kola, podél Temže, než člověk konečně dorazil k jeho dveřím.

„Aub?“ zeptala se Rae s pusou plnou marshmallow. „Jsi tam ještě?“

Aubrey si posadila na židli u stolu. „Jo, jsem.“ Pohrávala si s klávesnicí laptopu a překlíkávala mezi okny prohlížeče. „Hej,“ řekla, „uvědomuješ si, že zítra budeme v Paříži?“

„To si sakra piš. Nebudu moct dospat.“

„Jo,“ odpověděla Aubrey. „Já taky ne.“

Snažila se tomu věřit. Snažila se o tom začít přemýšlet jako o novém začátku. Jako o okamžiku, kdy se její život začne řídit vstříc něčemu velkolepějšímu a víc vzrušujícím. Jenže když si teď představila sama sebe ve vlaku, viděla jen to, jak vagon rychle ujíždí do dálky a všechno za ní se víc a víc zmenšuje, dokud to dočista nezmizí.

„Uvařila jsem kafe,“ prohlásila Raeina máma Lucy, když otevřela dveře jen pár vteřin potom, co na ně Aubrey zaťukala.

„Děkuju.“ Aubrey položila batoh vedle věšáku a vzala si od ní fialkový keramický hrnek.

„*Mami*,“ ozvala se Rae, která stála na vršku schodů. Její americký přízvuk ostře kontrastoval s Lucyinyým rázným britským. „Nemáme čas na kafe. Ujede nám vlak.“

„Je skoro jedna,“ řekla Aubrey. „To ses zrovna probudila?“

Rae ukázala na neučesané vlasy a kalhoty od pyžama s motivem žabek. „Tvoje detektivní schopnosti jsou bezkonkurenční.“ Zapadla zpátky do pokoje a její pes Iorek se vydal za ní. Aubrey si vyměnila pohled s Lucy, která pokrčila rameny a podotkla: „Však ona po kafi zkrotne.“ Raeina máma byla oblečená stejně jako vždycky – v topu s holými rameny a v džínách se skvrnami od barvy, v uších měla náušnice –, a díky tomu vypadala spíš jako pohodová starší sestřenice než jako rodič. I když bylo

třeba přiznat, že na dospěláka byla dost mladá. Aubrey minulý měsíc přišla na oslavu jejích třicátých sedmých narozenin.

„Radši si sedni.“ Lucy uklidila z modrého sametového křesla krabici s tubami barev a pokynula Aubrey, ať se posadí. Zdálo se, že v obýváku panuje ještě větší zmatek než obvykle. Na podlaze vedle tašek na nákupy a otevřených krabic z pošty byly na hromádce nové turistické boty a pláštěnky. Aubrey sem chodila na návštěvy od toho, co se do Londýna před sedmi lety přistěhovala, ale pořád si nedokázala srovnat v hlavě, jako málo vnitřek domu odpovídal jeho vnějšku. Rae a její máma bydlely blízko Hyde Parku v ulici plné řadových domků, které společně vypadaly jako perfektní čtvercový dort. Zvnějšku dům zdobily grandiózní sloupy, miniaturní balkony a štuky, ale uvnitř Rae a Lucy žily obklopené starožitným nábytkem nejrůznějších tvarů, ručně vyrobenými hliněnými soškami a plátny opřenými jedno o druhé. Každá stěna byla vymalovaná jinou barvou. Na některých byly dokreslené obrysy hortenzií, na dalších pro změnu přibýly bílé obláčky.

„Jak se daří tvým rodičům?“ zeptala se Lucy. „Musí být nadšení.“

Aubrey usrkla kafe, ve kterém bylo až moc cukru. „Řekla bych, že jsou spíš nervózní, ale jinak jsou v pohodě.“ Už ale nedodala, že než ráno odešla, táta ji přiměl odříkat telefonní čísla amerických velvyslanectví ve všech zemích, které měla navštívit.

„Nenech se jimi rozhodit,“ uklidňovala ji Lucy. „Moc si to užijete. Jste přesně v tom věku, kdy je skvělé cestovat a nemít velké plány. Zatím nemusíte dělat žádná převratná životní rozhodnutí.“

„Teda,“ odpověděla Aubrey, „já už vím, co budu studovat jako hlavní obor.“

Lucy zvedla hrnek s kávou k puse a snažila se skrýt pousmá-

ní. *Jasně*, uvědomila si Aubrey. *Asi tím myslí jiná rozhodnutí. Důležitější rozhodnutí*. Ne že by si Aubrey dokázala nějaké důležitější rozhodnutí představit. Už od čtrnácti let věděla, že chce studovat anglickou literaturu, a vždycky doufala, že se dostane právě na Kolumbijskou univerzitu. Až skončí s bakalářským studiem, půjde na magisterské a pak si udělá PhD. *A potom* si bude hledat práci jako redaktorka nebo profesorka literatury. Už teď v tom měla jasno.

„Aubrey!“ zavolala Rae. „Potřebuju pomoc!“

Aubrey si vzala kafe nahoru. Rae už se stihla převléknout do roztrhaných džín a trička Sleater-Kinney s ušříženými rukávy. Dlouhé kudrnaté vlasy měla svázané do drdolu, stála uprostřed pokoje. Postel byla neustlaná a u Raeiných nohou se všude po zemi válelo oblečení. „Pověz mi, co si mám vzít s sebou,“ řekla.

„Ty ještě nejsi *sbalená*?“ Aubrey za sebou s prasknutím zavřela dveře.

„Ne, to si piš, že jsem sbalená,“ řekla Rae. „A teďka tady pracuju na spontánním umění.“

Aubrey jí rázně předala hrnek. „Vypij to. Tvá máma tvrdila, že ti to pomůže. A nacpi do batohu všechno, co se tam vejde. V Paříži to protřídíme.“

Klekly si a začaly strkat do batohu pyžamo a džínové šortky. Iorek se usadil mezi nimi jako velká bílá huňatá kupka a bušil ocasem do podlahy. Aubrey byla skoro vděčná za ty minuty navíc, které mohla strávit v Raeině pokoji. Připadalo jí, že tam patří stejně jako Rae. Poznávala všechny Raeiny kresby pověšené na stěnách a každou fotku zavěšenou na šňůře na prádlo natažené pod stropem. Věděla, že sedací vak v koutě zakrýval díru v koberci, kterou Rae propálila, když se pokoušela narovnat si vlasy žehličkou. Byla tu o Vánocích, kdy Rae dostala svůj první foťák, a strávily hodiny tím, že skákaly po posteli při písničkách Tegan and Sara a navzájem se fotily.

„Foťák!“ vyjekla Aubrey. „A tvůj skicák! Nemůžeš jet bez nich.“

„Sím tě,“ řekla Rae. „Ty už jsem si zabalila před pár dny.“

„Nesbalila sis oblečení, ani toaletní potřeby, ale na foťák jsi nezapomněla.“

„Jo.“ Rae na vteřinu přestala s balením a usrkla kávu. „Hele, takže... Už jsi na tom líp?“

„V jakým smyslu?“ Aubrey přeložila bílý top napůl.

Rae zvedla obočí. „Jako kvůli vysoký a tomu, že odejdeš z domu. Kvůli všem těm věcem, ze kterých jsi včera večer vyšilovala.“

„Jsem v pohodě,“ ujistila ji Aubrey. „Jenom jsem měla cestovní horečku. To je všechno.“

„Fajn, takže ani omylem nejsi nervózní z toho, že příštích třináct dní strávíš s...“

„Gabem?“ dořekla to Aubrey za ni. Přestala skládat oblečení. Už jen když jeho jméno vyslovila, se jí točila hlava, jako kdyby stála na okraji útesu a dívala se dolů. „Jasně že ne,“ řekla. „Zvládnou to. Už jsem dospělá.“

„Je ti osmnáct.“

„Přesně! Můžu volit a ve většině evropských zemí můžu pít alkohol.“

„Abych řekla pravdu,“ pokračovala Rae, „podle mýho už to hodil za hlavu. Chci říct, je to heterák. Tihleti kluci si pamatují jenom věci, co se staly před pěti minutama.“

„Nejsou to zlaté rybičky.“

„Hm, co já o tom vím. Do prdele! Pas! Podáš mi ho ze stolu?“

„Ty bys tu málem nechala pas?“ Aubrey vyskočila. Pas ležel pod neuspořádanou hromadou papírů, z nichž většina měla hlavičku Univerzity v Melbourne. Aubrey prohrabala lesklé brožury, ofoceně žádosti o vízum a vytištěné letenky. Při pohledu na ně si připadala, jako by se znovu ocitla na tom útesu,

protože jí připomínaly, že za dva týdny, hned poté, co se vrátí domů ze své cesty, Rae a Lucy nasednou na letadlo a vydají se do Austrálie. Rae školní rok začínal až v lednu, a tak bylo zvláštní, že musela odletět už tak brzo, ale Lucy chtěla ten čas využít k cestování. Celou zimu a jaro Aubrey ukazovaly fotky míst, která hodlaly navštívit – nekonečné zlaté pláže a silnice na pobřeží, které jako by se ztrácely v obloze. Rae se tam zanedlouho ocitne, půl světa daleko, a dokonale tam zapadne.

A Aubrey skončí někde úplně jinde.

„Páni.“ Rae si dala batoh na záda. „Myslím, že jsme hotový.“

„To rozhodně.“ Aubrey zahнала neodbytný znepokojený pocit a podala Rae pas.

Ta si ho strčila do zadní kapsy a popadla Aubrey za obě zápěstí. Zelené oči jí jen zářily. „Dobře,“ řekla. „Tak odsud padáme.“

2

Rae

Pátek 1. července

Z LONDÝNA do PAŘÍŽE

Z Londýna do Paříže, pak do Amsterdamu, potom do Prahy a Florencie a nakonec do Barcelony.

Rae věděla, do kterých měst vyrázejí a kdy, ale i tak si je v duchu přehrávala, když s Aubrey jely metrem na King's Cross.

Z Londýna do Paříže, pak do Amsterdamu.

Potom do Prahy Florencie a nakonec do Barcelony.

Zнала cestu přesně. Její trasa se táhla od jedné země do druhé, přeskakovala mezi městy a obíhala řeky a jezera. Aubrey cestu plánovala celý rok. Mluvily o ní už od *střední* a teď na ni konečně došlo.

Metro se zafuněním zastavilo na Russell Square. Jedna skupina lidí se vydrala ven a druhá dovnitř. Dvě ženy v kostýmcích se protlačily kolem Raeiných nohou, až si Rae musela přitisknout batoh k hrudi. Aubrey zkoumala mapu Paříže, kterou si stáhla do mobilu, a šeptem si opakovala, jak se kam dostat, zatímco Rae v kapse pátrala po balíčku jahodových žvýkaček.

Metro se dalo znovu do pohybu. Už jenom jedna zastávka.

Rae nebyla nervózní, aspoň ne tak úplně. A rozhodně ne stejným způsobem jako Aubrey. Už s mámou pár batůžkářských výletů zažila a odjakživa milovala cestování vlakem a všechno kolem toho.

Neustálý pohyb vpřed.

To, jak člověk pokračuje dál a dál a připadá si, jako by neměl nikdy zpomalit.

„Jsme tu!“ vyhrkla Aubrey o malou chvíli později. Mířily přes venkovní prostranství plné lidí, které spojovalo King's Cross a St. Pancras International, kde měly nastoupit do vlaku Eurostar do Paříže.

„Jely jsme metrem.“ Rae si odhrnula ofinu z očí a náramky na zápěstí jí zacinkaly. „Děláme to každý den.“

„Jenom se vytahuješ, protože jsi britštější než my ostatní,“ namítla Aubrey.

„Teoreticky,“ oponovala Rae, protože se popravdě řečeno za Britku nikdy nepovažovala. Tou byla její máma. Lucy vyrůstala v Londýně, Rae se však narodila v Georgii, kde byla její máma v prváku na vysoké. Zůstaly ve Státech do Raeiných devíti, dokud jí nezemřela babička, která jim přenechala obrovský dům a hromadu peněz.

Rae nejdřív Londýn nenáviděla. Scházelo jí teplé počasí, domek obložený hoblovanými prkny, v němž s mámou v Georgii bydlely, a víkendy, které trávily na pláži. V Anglii jí tehdy všechno připadalo strašně šedivé – vlhko, mlha a nezajímavá obloha s kovovými odstíny.

Připadalo jí to jako místo, kam nikdy nezapadne, kde se bude jenom nudit a bude věčně osamělá. Změnilo se to až za dva roky, když na St. Catherine's International School nastoupila Aubrey. Jakmile si Rae během jejich první společné hodiny všimla, jak Aubrey kroutí očima nad Sophií Frenchovou, která umíněně tvrdila, že ji obsadí do dalšího filmu o Harrym Potte-

rovi, bylo jí to hned jasné. UVědomila si, že tahle nová holka bude její nejlepší kamarádkou.

Teď spolu vcházeli do stanice St. Pancras a Rae vdechovala těžký městský vzduch a znovu si odhrnovala vlasy z očí, aby se mohla podívat na špinavý skleněný strop. Nádraží tvořilo jeskyni plnou spěchajících kroků a mumlavých hlasů. Lidé se tudy pohybovali, jako by byli naladěni na určitý rytmus, jako by všechny – včetně Rae – unášel příboj. Rae sklonila hlavu a uviděla Claru, která stála opřená o stěnu u odbavení do Eurrostaru.

V ten okamžik začalo Rae zrazovat srdce – a plíce a nejspíš i všechny ostatní orgány. Nádraží na chvíli ztichlo. Dokonce i vzduch v její hrudi jako by znehybněl.

„*Tvoje vlasy!*“ vyhrkla Aubrey a nádraží se opět hlasitě probralo k životu. Někdo vrazil Rae do zad a přinutil ji vykročit vpřed.

„Kdy jsi to sakra provedla?“ zeptala se Aubrey Clary.

„Vypadá to blbě?“ Clara k nim došla, a přitom si prsty prohrábla vlasy, které teď měly tmavě třešňovou barvu. „Večer jsem o tom uvažovala a rozhodla jsem se, že chci na výtvarnou školu nastoupit s úplně jiným účesem. Ale klidně mi řekněte, jestli je to blbý.“

„Není to blbý,“ uklidňovala ji Rae.

„Ne,“ přidala se Aubrey. „Je to dramatické.“

„Dramatický v dobrém smyslu,“ upřesnila Rae. „Jako bys vypadla z *Lola běží o život*. Když tě vidím, tak bych nejradši udělala něco radikálního s vlastníma vlasama.“

„To ne!“ řekla Aubrey. „Měla jsi stejný účes celou střední. Bez něj bys už nevypadala jako Rae.“

Rae tiše vyprskla. Nezmínila se o tom, že to, že vypadá pořád jako celou střední, asi nebude moc dobré.

Aubrey se otočila ke Claře. „Vyšilovali tvoji rodiče moc?“

„Doktoři to vzali dost rozumně,“ odpověděla Clara. „Asi oba chápou, že už jsem svobodná žena.“ Upravila si pás vlastnoručně ušité sukně s potiskem mapy Evropy. K tomu si vzala pomačkané žluté tílko a na každý prst si navlékla prsten. Celá zářila a hrála barvami a Rae při pohledu na ni srdce tlouklo čím dál splašeněji. „Proč tady vlastně postáváme?“ spustila Clara. „Musíme na vlak.“

Nechaly batohy projet bezpečnostním scannerem a pracovník obsluhy v modré uniformě na ně mávl, ať projdou detektorem kovů. Rae si dávala načas, když si brala batoh z pásu, a v duchu se stále dokola přesvědčovala, že se všechno v *pořádku*. Koneckonců byly s Clarou kamarádky. Od prváku se spolu vídaly skoro každý den.

Nikdy ale spolu nestrávily hodiny nacpané v malém kupé, nebudily se každé ráno v jednom pokoji v hostelu, ani spolu bok po boku neprocestovaly celý světadíl. Tohleto přejíždění mezi městy a usínání jeden druhému na rameni bylo naprosto neznámé území a Rae k němu chyběla mapa. Netušila, jak tuhle cestu přežije, aniž by její největší tajemství... nepřestalo být tajemstvím.

Došly k čekárně, kde v koutě opodál zahlédly Jonaha, který už na ně mával. „Sakryš, jak je možný, že jsem tady dřív než vy?“ prohodil. „Nikdy jsem nikam nedorazil před Aubrey.“

„Měly jsme zpoždění kvůli Rae,“ vysvětlila Aubrey.

„To je fakt,“ připustila Rae.

„Ty trubko.“ Clara položila batoh na zem. „Zabral jsi pro nás jenom jedno sedadlo?“

„Ne.“ Jonah si přejel rukou po odrostlých, pískově světlých vlasech. „Zabral jsem jedno sedadlo pro Aubrey.“ Stáhl ji dolů vedle sebe a rychle ji políbil na tvář. Clara záúpěla a sedla si na vršek batohu. Rae spustila batoh z ramen a napodobila ji. Na obrazovce nad nimi se rozsvítily nové časy odjezdů a nástupiš-

tě. Clara si pohrávala s růžovým plastovým prstýnkem na palci a Rae si všimla, že má na ukazováčku puntíkovanou náplast. „Co se ti stalo s rukou?“ zeptala se.

„Tohle?“ Clara zvedla prst. „Nehoda při šití.“

Rae zvedla svůj prst zabarvený od inkoustu. „Když mi bylo osm, bodla jsem se perem. Vidiš? Mám tady jizvu.“

„Umělci jsou takoví drsníci,“ prohlásila Clara se širokým úsměvem. Dotkly se konečky prstů a Rae jako by po celé ruce přeběhl elektrický výboj. Kdyby to bylo normální zakoukání, Rae už by prohodila něco flirtovního nebo by jí dotek oplácela o něco déle. Řekla by Claře, jaký na ni udělala ohromný dojem – svým talentem a neuvěřitelnými kostýmy, které v jednom kuse navrhovala, i prestižní uměleckou školou, na kterou se dostala v L.A. Rae chtěla taky jako hlavní obor studovat umění, jenže pro něj nežila a nedýchala tak jako Clara. Nebyla ani z poloviny tak motivovaná.

Taky by to všechno Claře řekla, kdyby nevěděla, jak unese-ně a samozřejmě by to znělo. Protože Clara nebyla někdo, do koho by se jen tak zakoukala. Byla to jedna z jejích nejlepších kamarádek.

Rae ruku odtáhla.

„Hele,“ ozval se Jonah, „neozval se vám Gabe?“

Rae a Aubrey se na sebe spěšně, nervózně koukly. „Ne, chla-pe,“ odpověděla Rae. „Myslely jsme, že s ním budeš v kontaktu ty.“

„Kdepak,“ Jonah zívá. „Neposlal ti esemesku?“

Ta otázka patřila Aubrey a Aubrey si to uvědomovala, protože Rae viděla, jak ztuhla a zatvářila se zděšeně. Rae musela něco udělat. Musela uvažovat rychle. Vyskočila a ukázala na obrazovku nad nimi. „OHLÁSILI NAŠE NÁSTUPISTĚ!“

„Páni,“ řekl Jonah. „Někdo je tady vzrušením bez sebe.“

„Je léto před vysokou.“ Rae si dala ruce v bok. „Když nemůžu

zažívat vzrušení tedka, to už si rovnou můžu najít práci a zařídít hypotéku.“

Když si posbírali věci a začali se prodírat ztěžka se šinoucím davem, Aubrey na ni vrhla pohled plný úlevy. Rae se dívala na lidi kolem a doufala, že postřehne Gabovy tmavé vlasy, hipster-ské tričko z koncertu nebo sluchátka, která si nechával zavěšená kolem krku. Viděla ale jenom čepice z pařížského Disneylandu a mžourající dospěláky s kelímky s kafem v rukách a záplavou kufrů na kolečkách. Ve vlaku nacpala batoh na držák nad hlavou a sedla si vedle Aubrey. Clara, která seděla před Jonahem, se otočila a řekla: „Jestli se Gabe neukáže, sednu si k tobě.“

„Ukáže se,“ ujistil ji Jonah. „A ne, sem si nesesedneš. Máš hrozně špičatý lokty.“

„Nemám špičatý lokty.“ Ohnula ruku a podívala se na ni. „Možná že ty máš lokty moc nevýrazný. Ukaž.“

Aubrey si pohrávala se zarážkou stolku před sebou. „Co když nepřijde?“ zašeptala s obavou.

„Jasně že přijde,“ špitla Rae. „Nevybodl by se na nás.“

Uličkou prošla žena v letních šatech s kašmírovým vzorem a její výrazný parfém udeřil Rae do nosu. Rae začala popotahovat za okraj díry v džínách a uvažovala o tom, co by ještě mohla říct. Mohla by přihodit tradiční *Třeba někde zabloudil*. Nebo obvyklé *Nemá to s tebou nic společného*. Jenže problém byl v tom, že nevěděla, jestli na tom náhodou nebylo něco pravdy. Gabe z toho mohl vycouvat. Mohl usoudit, že mu to nestojí za případné trapné situace.

A jestli to vážně udělal, určitě to bylo kvůli Aubrey.

Vtom se za nimi funivě otevřely dveře.

„Ježiši, chlape!“ Jonah vstal. „Jak to, že jdeš tak pozdě?“

Rae se otočila. Gabe svíral batoh v jedné ruce a byl celý udýchaný, ale vypadal jako vždycky: měl svoje tričko z koncertu St. Vincent, sluchátka a vůbec všechno. Nedávno se nechal ostří-

hat, takže měl vlasy po stranách kratší a nahoře delší. Rae kluci nepřítahovali, ovšem i ona musela ocenit, že mu ten sestřih sluší. Jeho vlasy vypadaly příjemné na dotek. Aubrey znovu posunula zarážku a stolek se před ní prudce sklopil. Zrudla jako rajče a oběma rukama ho odstrčila nazpět.

„Ještě pořád tu jsou moji příbuzní z Madridu,“ vysvětloval Gabe. „A ségra dneska odlítá do Barcelony, takže se s náma tety a strýcové chtěli vyfotit. A *abuela* se rozzlobila, protože Zaidu začaly bolet tváře a už se nechtěla usmívat.“

Clara si nepřítomně zapletla několik pramínků. „Uspořádá pro nás tvoje sestra večírek, až budem v Barceloně?“

„Ne.“ Gabe zvedl batoh na držák. „Proč by to dělala?“

„Protože večírky jsou zábavný?“ řekla Clara. „Protože jsme odmaturovali a zasloužíme si oslavu?“

„Chceš říct, že *ty* si zasloužíš oslavu?“ dobíral si ji Jonah.

„Sklapni, Loktová legie.“

Vlak vydechla a rozjel se.

Gabe se posadil a otočila se dopředu, jako by dělal, co mohl, aby se nemusel podívat na Aubrey. A Aubrey se na něj taky nedívala. Škrábala si pihu na koleni a pak si začala oždibovat nový lak na nehtech. Rae by nejradši nenápadně vyklouzla ze sedadla. Chtěla jim oběma říct, že to, jak jeden druhého záměrně ignorují, přímo bije do očí.

Až na to, že to tak vůbec nebylo. Třeba to tak Rae jenom připadalo, protože věděla, co se stalo před třemi týdny.

Nástupiště za oknem se pohnulo o něco rychleji. Clara zavýskla a Jonah si přitiskl ruce na uši. Rae v žaludku ucítila lehké škubnutí. Bylo to tady. Doopravdy vyrazili.

„A jdeme na to,“ pošeptala Aubrey a chytla ji za ruku. Aubrey jí stisk oplatila a Rae si vybavila, jak spolu skákaly z vysokého můstku do bazénu, když jim bylo dvanáct. Jak se, když spadly do vody, snažily zůstat pod hladinou a úplně stejně zdržovat

dech. Šedé a hnědé londýnské budovy za oknem se začaly vytrácet. Jako by sledovali zrychlený film. Jako by se svět za oknem spěšně převíjel.

Aubrey

Pátek 1. července

Z LONDÝNA do PAŘÍŽE

Vlak se vrátil do tunelu a okna kolem rozzářily jejich odrazy. Aubrey se chvíli bavila s Rae, ale nakonec se obě odmlčely, a tak si dala na uši sluchátka a začala hledat playlist, který Rae vytvořila pro jejich maturitu a laskavě ho nazvala „Soundtrack k přesmutnému a věčnému loučení Aubrey Brycové“. Jo, to znělo celkem přesně. V Aubreyiných uších se rozezněly rytmické elektronické zvuky Chvrches, které se mísily s pravidelným hlukem vlaku. Hudba byla nabitá vzrušením, jenže taky úzkostnými podtóny, a Aubrey se v žaludku uhníždil podobný pocit. Pocit, že by se každým okamžikem mohlo všechno napnout až k prasknutí a rozlétnout se všude možně.

Aubrey zesílila hlasitost.

Vlak se hnal k Eurotunelu, podmořskému tunelu, který spojoval Anglii s Francií. Stěny se otřásaly a Aubrey upírala oči na vlastní odraz – na uhlazený culík a svěšené koutky úst. Viděla Raeiny roztrhané džíny a propisku, kterou si poklepávala na kolena. Viděla taky Gaba, který seděl naproti přes uličku

a povídal si s Jonahem. Pozorovala jeho profil: sklon nosu, linii brady a vlasy, které mu spadaly do čela.

Aubreyiny myšlenky byly prostoupené pocitem viny, ale byla ráda, že tam Gabe je. Znamenalo to, že ho představa, že s ní bude natěsnaný v takhle malých prostorech, nenutí, aby vzal nohy na ramena. Znamenalo to, že je naděje, že budou zase kamarádi.

Zavřela oči, zkrřížila ruce a ponořila se ještě víc do změti hudby a zvuku dešťových kapek. Napadlo ji, co by si o sobě jako šestáčka pomyslela, kdyby se teď viděla. Jestli by viděla osmnáctiletou Aubrey, která se pouští do všech těch věcí, které si kdysi slibovala udělat.

Tehdy s Rae dlouho ponocovávaly, koukaly na své oblíbené staré filmy a plánovaly fantastická dobrodružství, která zažijí, až vyrostou. Tenkrát Aubrey předpokládala, že s Rae vyrazí na takovýhle výlet samy. Netušila, že tu s nimi budou sedět Jonah, Clara a Gabe. Ani je tehdy neznala.

K seznámení došlo, když byla v prváku, a v podstatě jako prvního poznala Gaba. Oba se nahlásili jako výpomoc při podzimním představení herecké skupiny a náhodou dostali za úkol malovat stejnou kulisu – siluetu města v mlze. Aubrey si vzpomínala, jak spolu trávili každé odpoledne v prázdné učebně a nanášeli šedomodrou barvu vrstvu po vrstvě na drsné plátno. Hodiny si povídali – o tom, kde vyrůstali a jaké pro ně bylo žít v Anglii. Gabe pocházel z Madridu, ale většinu života strávil na Rhode Islandu, kde jeho táta učil ekonomii na Brownově univerzitě. Potom jeho rodina přesídlila do Londýna, aby jeho otec mohl nastoupit jako profesor na University College London.

Aubrey si byla jistá, že její vlastní život (*můj táta je účetní, původně jsem z Connecticutu*) by v porovnání s tím jeho zněl nudně, jenže on se s ní podle všeho bavil rád. Přisedl si k ní

při geometrii a u oběda na ni zavolal, ať se připojí k jeho stolu, kde ji představil ostatním novým kamarádům – Jonahovi, který v té hře tenkrát vystupoval, a Claře, která navrhovala kostýmy. Když se Aubrey zmínila o Rae, Clara prohodila, že s Rae chodí na výtvarku, a všechno do sebe začalo zapadat. Aubrey plus Rae se změnilo na Aubrey plus Rae plus Gabe plus Jonah plus Clara.

A tak to od té doby i zůstalo.

Aubrey nejspíš usnula, protože když znovu otevřela oči, vlak stál. Oknem dovnitř pronikal jasný proud nažloutlého světla a po nástupišti venku chodili sem a tam lidi.

„Mrkni na to.“ Rae se naklonila přes Aubrey a nechala přitom prasknout bublinu z jahodové žvýkačky. „Jsme v Paříži.“

Vydali se po nástupišti do hlavní haly lemované půlkruhovými okny, poblíž nichž poletovali holubi. Z reproduktorů se v povýšenecké melodické francouzštině linuly pokyny pro cestující.

Jonah se připojil k Aubrey. „Vypadá to jako kulisy nějakého starýho filmu,“ poznamenal skoro zbožným hlasem.

„Kdyby byla Paříž člověk,“ prohlásila Aubrey, „byla by ne-skutečně elegantní.“

„Ale taky tak trochu hajzlík,“ dodal Jonah.

„Paříž není hajzlík,“ namítla Aubrey pobouřeně. „Jak můžeš něco takového říct?“

„Protože je nepřístupná, krásná a arogantní. Má ukázkový předpoklady k hajzlíkovství.“

Aubrey na něj vrhla rádoby zamračený pohled. „Fajn. V tom případě, kdybys byl město, byl bys Paříž.“

„A ty bys byla Londýn,“ řekl. „Pracovitá, praktická a nudná.“

„*Jdi se vycpat!* Nemáš v sobě ani ždíbec romantiky!“ Prošli kolem stánku s bagetami na konci nástupiště a skrz opar, který voněl po kávě a teplém chlebu.

„Rozhodně bych nebyl Paříž,“ pokračoval Jonah, „ale New York.“

„Protože odtamtud pocházíš?“

„Ne.“ Významně popotáhl obočí. „Protože jsem sexy a nebezpečný.“

Štouchla svým batohem do jeho, ale to už nastupovali na eskalátor dolů do metra.

Krátce po šesté vystoupili na určené zastávce a prošli otočnými dveřmi do hotelové haly s černo-bílou mramorovou podlahou a křišťálovými lustry zavěšenými u stropu. Jonah tiše hvízdal. Tahle cesta vyšla dost draho, takže většinou chtěli dělat normální batůžkářské věci a bydlet po levných, špinavých hostelech. Aubreyini rodiče jim ale jako dárek k maturitě zarezervovali dvě noci v hotelu, očividně v neuvěřitelně *nóbl* hotelu.

Zapsali se na recepci a pak se nacpali do výtahu, který je odvezl do osmého patra, kde procházeli kolem nablýskaných světel na zdech a našlapovali po hustých kobercích.

„Sakra, tohle místo se mi snad zdá,“ ozvala se Rae. „Aub, co si tvoji rodiče proboha mysleli?“

„Mám pocit, že tady nemáme co pohledávat,“ řekla Aubrey. „Taky vám to tak připadá?“

„Na to už je pozdě.“ Clara jí sebrala klíč z ruky a odemkla dveře. Vběhla do pokoje a odhrnula vzdušné záclony, za kterými se nacházela obří okna, ze kterých byla vidět jakási rozlehlá, okázalá budova. „Pojďte se všichni kouknout na ten výhled!“

„A ta koupelna!“ rozplývala se Rae. „Lidi, skvělá zpráva. Koupelna je velká jako celý byt.“

„Co jídlo?“ Jonah vešel do pokoje za nimi. „Máte tady nějaký jídlo zdarma?“

Aubrey se chystala vykročit za ním, když zaslechla Gaba, jak říká: „Zatraceně, Brycová. Takhle je nikdy nedostaneš pryč.“

„No.“ Hlavu měla úplně prázdnou. „Asi budou muset pryč. Až se odhlásíme.“

Následovalo divné, prázdné ticho a Aubrey litovala, že ji nenapadla nějaká jiná odpověď. Nějaká, která by nezahrnovala hotelovou etiketu. Nějaká, kterou by dokázala tenhle zárodek rozhovoru udržet při životě. V tmavé chodbě jako by se rozhostilo ještě větší šero. Zdálo se, že se zdi kolem nich semkly. Všechno jí to připadalo tak upjaté a formální, jako kdyby byli postavami ve viktoriánském románu. Jako by si nikdy nebyli blízcí. I když jasně, že byli. Jen před pár týdny si byli ještě bližší, když jí zajel prsty do vlasů a jejich rty se dotkly.

Gabe se chystal odejít za ostatními.

„Nepřipomíná ti to *Janu Eyrovou*?“ zeptala se spěšně.

Otočil se k ní. „Cože?“

„*Janu Eyrovou*,“ zopakovala. Rae a Clara pustily v pokoji nahlas hudbu, ale Aubrey přistoupila blíž ke Gabovi. Ještě pořád to nevzdávala. „Je to tady takové gotické. Jako bysme všichni byli Jana Eyrová a přišli jsme do obrovského sídla a vůbec jsme nebyli připravení na...“

„Manželky zavřený na půdě?“ dořekl Gabe za ni a maličko zvedl koutky úst.

„Jasně!“ Aubrey ucítila v hrudi příval naděje. Aspoň že spolu mluvili. Stáli proti sobě a konečně spolu mluvili. „Manželky zavřený na půdě. Ne že by to dávalo smysl, co se týče té podobnosti, co mě zaujala.“

„Vykopli mě.“ Najednou vedle ní stál Jonah. „Řekly mi, že tam je klukům vstup zakázaný.“

„To si piš!“ zavolala Clara zevnitř. „Klukům je vstup zakázaný!“

Jonah položil Aubrey ruku kolem ramen a Gabův výraz trochu ochladl. Stejně jako Aubreyino odhodlání. Nechtěla ho uvádět do rozpaků, a tak poodstoupila a ohlédlá se k otevře-

ným dveřím pokoje. Rae si přes oblečení natahovala chlupatý župan a Clara se drala na jednu z postelí. Jonah Aubrey pustil a řekl: „Půjdem se mrknout do našeho pokoje. Uvidíme se pozděj.“

„Jo, později.“ Chvilku počkala a znovu se ohlédla. Světla na chodbě jako by se zamihotala.

Gabe a Jonah se vypařili.

„A zpíváme s Beyoncé!“ Clara zesílila muziku v mobilu ještě o trochu víc.

„Panebože!“ Rae stála v šatníku. „Ten šatník je velký jako můj dům! Je to tady jako v jednom z těch famfrpálových stanů z Harryho Pottera?“

Clara skákala na posteli a hulákala slova písničky, zatímco Aubrey položila batoh na stojan a rozepnula ho. Přemýšlela o tom, jak se Gabe na okamžik začal chovat, jako by mezi nimi bylo všechno znovu jako dřív. Což znamenalo, že by se tak mohl chovat i dnes večer. Což znamenalo, že by se tak mohl chovat taky *zítra*. A s trochou štěstí to znamenalo i to, že by mohli smáznout ten hloupý polibek, který si dali před třemi týdny, a mohli zapomenout, že k němu kdy došlo.

Oblečení pro dnešní večer měla složené úplně na vršku: vzdušná sukně, červený top a černé sandály. Stáhla si gumičku z vlasů a nechala prameny spadnout na ramena.

Rae se vynořila ze šatníku. Pořád byla v županu a nazula si papuče. „Tohle album je soundtrack k našemu prváku. Vzpomínáš si, jak si Erin Maguirová začala u testu z biologie zpívat ‚Drunk in Love‘ a vůbec si to neuvědomovala?“

„Nebyla jsi tenkrát do ní zakoukaná?“ zeptala se Clara.

„Cože? Ne. Do Erin jsem *nikdy* zakoukaná nebyla.“

Clara přestala skákat a odhrnula si zelektrizované vlasy z tváře. „Aubrey! Dosvědč to. Byla Rae zakoukaná do Erin Maguirový?“

Aubrey si oblékla top a v duchu prošla seznam Raeiných lásek. „To si nepamatuju.“

„To znamená, že jsem do ní zahleděná nebyla!“ Rae vylezla na druhou postel a zvedla zatnuté pěsti do vzduchu. „Protože! Aubrey! Si! Pamatuje! Všechno!“

Když Aubrey zapípal mobil, myslela si, že jí píšou rodiče, aby se zeptali, jestli už jsou v hotelu, ale ukázalo se, že je to Jonah. *Aubrey Brycová, tenhle pokoj vůbec NENÍ MALÝ. Myslím, že jsem dole viděl bar. Nepůjdem se napít??*

„Jonah se chce trochu porozhlédnout,“ řekla Aubrey a vzala si jeden z klíčů. „Chcete jít s náma?“

„Aubrey,“ odpověděla Rae, „víš, že tě mám ráda a že bych pro tebe nejspíš vraždila – nebo se o to aspoň *pokusila* –, ale ani omylem teď nehodlám trávit čas s tebou a Jonahem.“

„Nápodobně,“ přisadila si Clara. „Ale užijte si muchlování.“

Aubrey jim ukázala prostředníček a slyšela, jak se pochechtávají, ještě když vycházela na chodbu. Než došla k výtahu, huba linoucí se z pokoje postupně utichla.

Bar byl hned u vstupní haly a byla to místnost s červeným kobercem plná lidí usazených u stolků, které zdobily svíčky ve skleničkách. Na stěny tu bez zvuku promítali scény ze starých černobílých filmů, které všechno zaplavovaly světlem a stíny. Aubrey vybrala box vzadu, přejela rukama po švestkově modré látce sedačky a sledovala, jak Charlie Chaplin nabízí kytku dívce v širokém klobouku. Nikdy nebyla sama na takovém místě a připadala si krapet zvláštně. Jako by byla malá holka, která si hraje na dospělou.

Jonah se posadil do boxu vedle ní. „Myslíš, že jsou zadar-mo?“ zeptal se a ukázal na miskou krekrů na stole.

„Asi jo,“ řekla Aubrey.

„Tenhle hotel je senzační.“ Jonah si strčil do pusy pár krekrů.
„Myslíš, že dostanem i takový ty mátový bonbonky?“

Aubrey přestala pozorovat promítání, ale ty výjevy jí zůstaly pár vteřin v matném dozvuku za víčky. Jonah se převlékl do modré košile, kterou mu koupila k Chanuce, a voněl jako ten prací prášek se svěží citronovou vůní, který ucítila pokaždé, když přišla k němu domů. I když spolu chodili na střední už od druháku, pořád občas nemohla uvěřit, že je její kluk. *Její vážná známost*, jak ho často titulovala její máma. Když ji poprvé pozval na rande, opravdu si myslela, že by to mohl být jenom vtip. Když se to stalo, stála vedle Rae, která odpověděla *Jo, vyrazí si s tebou*, zatímco Aubreyin mozek se snažil si přebrat, co se to děje. Vždycky měla Jonaha ráda, ale nikdy neuvažovala o možnosti, že by ho mohla mít *až takhle* ráda. A už vůbec by ji nenapadlo, že on by mohl mít *až takhle* rád ji. Považovala se za holku, se kterou kluci flirtují, aby je nechala opsat domácí úkol. Nosívala trička s chytrolínskými literárními citáty, mračila se, když někdo při vyučování skákal učitelům do řeči, a nejradši chodila v pohodlných, praktických botách.

Zato Jonah byl náladový, umělecky založený a opravdu moc hezký. Když ho Lucy poprvé viděla na fotce, řekla Rae a Aubrey, že vypadá jako Ethan Hawk v *Bolestné realitě*. (Když si ten film později vyhledaly na IMDb, ukázalo se, že měla pravdu.)

V sobotu na jejich prvním rande se přihnala lednová ledová bouře. Aubrey se s Jonahem sešla v přírodopisném muzeu a strávili odpoledne tím, že se proplétali davy matek a brečících batolat, aby si mohli prohlédnout vybělené kostry dinosaurů a modely velryb v životní velikosti, které visely ze stropu. Večer ji Jonah doprovodil na zastávku autobusu, a přitom jí nabídl rámě, aby ji bezpečně dovedl mezi zledovatělými kalužemi na chodníku. Pak s ní počkal, dokud autobus nepřijel. Po-

řád si ještě povídali, když se ulicí mihla jeho světla a začala se přibližovat. Autobus projel po zasněžené silnici, zastavil a v tu chvíli Jonah Aubrey políbil. Jeho pusa byla studená a ošlehaná větrem. Špičky jeho prstů se dotkly jejích.

„Měli bysme si něco objednat.“ Jonah se s křupnutím zakousl do dalšího krekru a vytrhl ji ze vzpomínek. „Jak se francouzsky řekne *Dobry muži, přineste nám nejlevnější víno, co tu máte?*“

Aubrey se k němu otočila. „Nepřipomíná ti to New York?“

Zvedl obočí. „Věř mi, život v New Yorku je něco úplně jinýho.“

„Nemyslím tím ten hotel,“ pokračovala. „Myslím *tohle*. Budeme spolu sami dva. Bude jenom na nás, co budeme chtít dělat. Teda když zrovna nebudeme muset jít na hodinu.“

„Ukážu ti svůj starý byt,“ odpověděl Jonah. „Rodiče ho pronajímají, ale vrátňý si mě pamatuje a občas mě nechává vyjít nahoru na střechu.“

„Musíš se přijít podívat do knihovny na Kolumbijské univerzitě,“ dodala. „Prohlídly jsme si ji s mamkou, když jsme se tam v létě byly podívat. Připadala jsem si chytřejší, už když jsem stála u vchodu.“

„Myslím, že už jsem tam byl. Ale když přijedeš do centra, můžeme zajít do všech těch podivínských malých divadel, co tam mají. Každý týden uvidíme nový představení.“

„A musíme se podívat na sochu Svobody a koupit si pár kýčovitých čepic.“

„Aubrey, ne.“

„Tak fajn, ale můžeme si *aspoň* pořídit stejná ponča s nápisem *Miluji New York*, ne?“

Pobaveně přimhouřil oči a vzal ji pod stolem za ruku. „Žádný turistický blbinky,“ řekl.

„Ale já jsem turista!“

„Ne, nejsi. Budeš tam žít další čtyři roky.“

„A možná ještě dýl,“ dodala a hned zrozpačitěla. Nikdy o tom otevřeně nemluvili, ale dávalo smysl, že po vysoké zůstanou v New Yorku. Jonah se chystal studovat herectví na NYU, takže jí připadalo logické, že se bude ucházet o role ve městě. A ona se mohla přihlásit na magisterský program na Kolumbijské univerzitě. Už si stihla vyhledat, jak ve studiu anglické literatury pokračovat.

Najednou si dokázala živě představit jejich společnou budoucnost. To, jak za ním jezdí metrem z univerzity do města, kde by se každý večer vídali. Jak se za chladných podzimních večerů procházejí po Brooklynském mostě a zastaví se v čínské čtvrti na plněné knedlíčky. I to, že bude mít klíč od Jonahova pokoje na kolejích.

Vtom Jonahův mobil zabzučel na stole a obrazovka se rozzářila křiklavými barvami, když se na ní objevilo jméno Leah. Jonah pustil Aubreyinu ruku, aby si přečetl zprávu, a Aubrey cítila, jak malá bublina, která je obklopovala, praskla.

„Ptá se, co má koupit za pití,“ řekl Jonah. „Co prý si dáme, až se u ní v pondělí večer zastavíme.“

„Senza!“ Aubrey se snažila, aby to vyznělo nadšeně, zatímco postrkovala prstem pár krekrů v misce. Leah byla Jonahova kamarádka z Americké školy v Londýně, ale odmaturovala už před rokem a teď byla na NYU, kde studovala stejný program, na který se přihlásil Jonah. Ne že by Aubrey proti Leah něco měla, jenže nebyla dvakrát odvázaná z toho, že kdykoli se Leah ukázala, jako by se automaticky stala středem světa. Žádný div, že si našla na léto stáž v divadle v Amsterdamu, a oni se s ní tím pádem za pár dní uvidí. Aubrey to dráždilo.

Jonah odepisoval na esemesku. Přitom po něm klouzaly černobílé snímky z němého filmu a vytvářely mu na kůži trojúhelníky světla. Nejradši by natáhla ruku a přivinula ho zpátky k sobě. Chtěla by se znovu bavit o New Yorku – o New Yorku,

který patřil jim dvěma, o New Yorku, kde žili jen oni. „Nemůžeš být New York,“ vypadlo z ní.

„Hm?“ Zvedl oči od mobilu.

„Jak jsme se bavili předtím,“ připomenula mu. Cítila, jak v obličeji rudne. „O tom, kterým městem bysme byli. Nemůžeš být New York, protože bych proti tobě byla v nevýhodě, až bysme se tam přestěhovali, a to by nebylo fér.“

„Tak fajn.“ Jonah vypadal zmateně, ale zvedl ruku a dotkl se její tváře. „Budeme New York oba.“ Aubrey si představovala, jak se bublina kolem nich opět nafukuje a odděluje je od Leah i zbytku světa. Scény z filmů přelétly Jonahovi po rtech a zachytili se mu na řasách. Aubrey k němu zvedla hlavu a přivřela oči.

4

Rae

Pátek 1. července

PAŘÍŽ

„Přesně takhle jsem si tenhle večer představovala,“ prohlásila Clara.

Rae kráčela mezi Clarou a Gabem po široké pařížské třídě. Clara na sobě měla krátké stříbrné šaty, které si sama ušila, a na vlasy si připnula staromódní černý fascinátor. Teplá noc byla přímo nabitá energií. Clara byla tak blízko, že si Rae připadala jako v horečce. Snažila se rozptýlit tím, že fotila všechny věci, které míjeli: žlutá světla v oknech, okázalé budovy, kavárny se zářivě červenými markýzami. Všechno bylo živé a dramatické. Všechno připomínalo živoucí umělecké dílo.

Rae popoběhla vpřed a zvedla foťák. „Koukněte se na mě!“

Clara na ni vyplázla jazyk a Gabe jí přitom rozcuchal vlasy, až vyjekla a ucukla. Právě ve chvíli, kdy Rae pořídila fotku, takže ti dva byli rozpořehovaným vírem s elegantním městem na pozadí.

„Hezký,“ pochvalovala si Rae.

„Moc legrační.“ Clara si uhladila vlasy. Gabe si strčil ruce do kapes a začal si pohvizdovat.

Když se teď zastavili, Aubrey a Jonah, kteří šli napřed a drželi jeden druhého kolem pasu, se jim vzdálili ještě víc.

„Typický,“ poznamenala Clara a ukázala na ně. „Takhle nás opustit.“

„Nejspíš proto, že se chováme tak dětinsky.“ Gabe poskočil dopředu a odkopl po chodníku kamínek. Kdyby Rae nevěděla, co se stalo mezi ním a Aubrey, myslela by si, že prostě jenom vtipkuje jako vždycky. Teď ale v jeho hlase zachytila ublížený tón. Uvažovala o tom, že by ho mohla vyfotit. Pořídít umělecký snímek z profilu.

Kluk, který skrývá své myšlenky.

Kluk, který předstírá, že se nic nezměnilo.

Noční vzduch byl stále prodchnutý vlhkem, které se v něm drželo přes den. Rae si všimla párů pokuřujících na balkonech bytů, dívky, která si nasadila přilbu a nasedla na motorku, a hloučků lidí, kteří si připíjeli u stolků v kavárnách.

Clara vzala Rae a Gaba pod paží. „Kdybyste měli holku, taky byste ignorovali všechny ostatní a měli oči jenom pro ni.“

„O tom pochybuju,“ odpověděla Rae. *Ne, máš pravdu, pomyslela si. Kdybys byla moje holka, chovala bych se přesně takhle.*

„Nepotřebuju žádnou záminku,“ řekl Gabe. „Můžu vás začít docela klidně ignorovat hned teď.“

Clara si povzdechla a štouchla ho do paže. Gabe a Clara si ze sebe v jednom kuse utahovali, ale Rae věděla, že v tom je mnohem víc. Clara jí snad tucetkrát řekla, že Gaba a Jonaha vnímá spíš jako bratry. Nikdy nechodila s žádným klukem od nich ze školy a tvrdila, že jejich spolužáci jsou samé drama. Randila ovšem s pár kluky z jiných londýnských škol, a v prváku měla dokonce pár měsíců vztah na dálku s nějakým klukem z Kalifornie.

Rae si tohle všechno připomněla a snad po sté, možná po tisíci litovala, že když už se zamilovala do kamarádky, musela to být zrovna holka, která se zdála být stoprocentně na kluky.

„No, podle mě mají štěstí,“ řekla Clara a stiskla Raeinu ruku o něco pevněji. „Odchod na vysokou určitě není tak děsivý, když tam člověk jde s někým, koho miluje.“

„Jasně,“ podotkl Gabe. „Jenže technicky vzato tam nebudou spolu. Budou chodit na dvě různé školy, který jenom jsou ve stejném městě.“

„Ha,“ vyprskla Rae. „Mluvíš jako Aubrey.“

„Vážně?“ zeptal se Gabe.

„Jo.“ Rae vypnula foťák a vzápětí ho znovu zapnula. Asi to neměla říkat. Nejspíš to bylo závažné provinění proti kodexu nejlepší kamarádky, když o Aubrey mluvila s Gabem. Chystala se změnit téma, když si uvědomila, že skoro dohnali Aubrey s Jonahem, kteří na ně čekali před restaurací na rohu ulice.

„Dámy a pánové,“ pronesla Aubrey, když se před ní zastavili, „tímto započíná oficiálně první noc naší svobody.“

Číšník je zavedl k venkovnímu stolu s bílým ubrusem, kde už na všech místech ležely příbory a menu. Uprostřed stála koule z matného skla, v níž hořela svíčka. Číšník pro ně odsunul židle a Rae si přitom připadala hrozně nesvá. Na svou židli napůl vklouzla a napůl spadla. „Děkuju... *garçon*,“ řekla. Gabe se na ni zazubil a ona ho za to pod stolem nakopla.

„Dobře,“ spustila Aubrey, když rozkládala ubrousek. „Já vím, že tohle místo možná *vypadá* draze.“

„Protože je.“ Jonah si vyděšeně pročetl menu.

„Ale nemusíte si dělat starosti,“ uklidňovala je Aubrey. „Rae a já jsme tenhle podnik našly před týdnem a víme, co máme dělat.“

„Jo!“ přidala se Rae. „Všechno si to pamatuju!“

Gabe položil ruce na stůl. „Fakt?“ zeptal se a tím si vysloužil další nakopnutí.

„Můžeme si objednat jednu lahev vína,“ řekla Aubrey, „a každý si dáme jídlo, ale vybereme si nějaké do dvaceti euro. Takhle nám zbude dost peněz, abysme si mohli dohromady dát pár zákusků.“ Vytáhla mobil a ukázala jim rozpočet, který vypracovala.

„Bezva plán.“ Clara si přehodila hřívu načerveno obarvených vlasů přes rameno a mávla na číšníka. Její stříbrné šaty se třpytily jako voda a Rae si připadala bezmocná. A dočista směšná, jako by měla doslova srdíčka v očích. To už si rovnou mohla vzít tričko s nápisem *Zeptejte se mě na mou lásku ke Clare, která stravuje mou duši!*

Když se číšník vrátil, Clara mu něco rychle řekla v dost dobré francouzštině.

Rae vzala vidličku a zazvonila jí o sklenici s vodou. Snažila se nevšímat si, jak úžasně Clara dnes večer vypadá – jak její rudé vlasy získaly ještě tmavší odstín a jak jí světlo svíčky podkreslovalo jizvičku ve tvaru půlměsíce po straně obočí. „Tak fajn,“ spustila. „Tohle náš první večer na cestách, takže bysme měli stanovit pár základních pravidel. Já začnu. Pravidlo číslo jedna: Nikdo, kdo právě sedí u tohoto stolu, se nebude bavit o divadle ani o muzikálech. A to se rozhodně týká i *Zpívání v dešti*.“

„To představení skončilo teprve před třema týdny,“ namítl Jonah. „Podle mě náměty k hovoru přímo přetéká.“

„Jestli máme mít seznam zakázaných témat,“ ozval se Gabe, „co na něj přidat *Co chceš studovat jako hlavní obor?* Bez téhle otázky bych se klidně obešel.“

„Ty sis ho ještě pořád nevybral?“ zeptala se Clara.

Gabe se opřel na židli a naklonil ji, až zůstala stát na zadních nohách. „Máma mi předhazuje politologii, takže asi budu studovat tohle, abych jí udělal radost.“

„Měl bys dělat radost sobě,“ namítl Clara.

„Hele.“ Namířil na ni prst. „Tohle téma je na seznamu. Už

se o studijních oborech bavit nebudeme. Možná si ani žádný nevyberu. Třeba Reed úplně přeskočím, začnu dělat bedňáka a budu jezdit po státech s nějakou skupinou.“

„Senza!“ nadchla se Rae. „Můžu jezdit s tebou?“

„Já z vás dvou dostanu infarkt,“ zabručela Aubrey nad otevřeným menu.

„Fajn, fajn,“ řekl Jonah. „Budem se bavit o něčem jiném. Gabe, hned jak se vrátíme, zkopu ti prdel v *Battlefieldu*.“

„Ne!“ zarazila ho Rae. „Žádný střilečky, nájemní vrazi a poliční rváči. Ty dávám taky na seznam.“

Gabe si odfrkl. „Podle tebe ještě někdo hraje *Street Fighter*a?“

„Myslím to vážně,“ řekla Rae. „Budeme o tom hlasovat. Všichni, kdo souhlasí s tím, že se budeme řídit pravidly, řeknou *ano*.“

„Ano!“ vyhrkly Rae, Clara a Aubrey najednou.

Rae znovu zazvonila na sklenici. „Pardon, pánové, ale přehlasovaly jsme vás.“

Číšník se objevil znovu a tentokrát nesl nádobu s vodou a lahev něčeho, co podezřele vypadalo jako šampaňské. Aubrey se napřímila na židli. „Kolik to stojí?“ zeptala se.

Clara ji ignorovala, ale v očích měla potměšilé jiskřičky, když číšníka požádala, ať před všechny postaví štíhlé skleničky. Ulicí s vrčením projel moped a v Raeině sklence stoupaly bublinky. Clara zvedla skleničku k připitku a na okamžik zachytila Raein pohled. „Na co si připijeme?“ zeptala se.

„Nevím.“ Rae pokrčila rameny. „Na to, že jsme odmaturovali, na budoucnost nebo na podobný nesmysly?“

Clara se otočila k Aubrey. „Anebo... Říkala jsem si, že si můžu připít na Aubreyin rozpočet.“

Gabovi zaskočila voda.

Jonah se rozesmál. „Tak na to si rozhodně připiju.“

Pozvedli sklenice a zadívali se na Aubrey, která záupěla a za-